

Så et par ord om byfornyelsen. Som jeg også tidligere har sagt, og som det er blevet sagt her fra talerstolen, er det jo en utrolig vigtig opgave, og vi bliver også fremover nødt til at bruge en del penge på byfornyelse.

Men endnu bedre er det jo, hvis vore boliger bliver vedligeholdt, så vi ikke får brug for den dyre og gennemgribende byfornyelse. Det er jo den bedste medicin, og dermed har jeg faktisk også antydnet, at vi på et tidspunkt kommer til at drøfte en ny lejelov og også får den skruet sådan sammen, at der er de rigtige incitamenter til en løbende vedligeholdelse af vores boligmasse.

Jeg tror, det er en af de store udfordringer. Vi har fået bygget mange både parcelhuse og almennyttige boliger i 1960'erne og 1970'erne. Så har vi en hel del private udlejningsejendomme, som er væsentlig ældre, men vi har ikke fået al vedligeholdelse fulgt nok op, og derfor får vi disse dyre byfornyelsesprojekter, som er nødvendige i den givne situation; men kan vi få tilrettelagt tingene mere langsigtet, tror jeg, at vi kan spare betydelige udgifter; der er jo lidt at fejte op efter de manglende beslutninger, som ikke er truffet tidligere.

Men dette konkrete forslag vil vi gerne støtte. Det er da et fornuftigt forslag i den givne situation.

Bolig- og byministeren (Jytte Andersen):

Jeg takker for den velvillige behandling fra alle Folketingets partier – sådan næsten da – og skal her komme med nogle enkelte kommentarer. Der ligger et udvalgsarbejde foran os, og jeg medvirker selvfølgelig meget gerne til opklaring og præcisering, hvis der måtte være behov for det.

Jeg vil først sige, sådan mere for en ordens skyld, at det administrative kaos eller de tumultagtige scener eller det bingolotteri eller den lottolotteristemning, der udviklede sig, jo var en konsekvens af en politisk vedtagelse, som var båret af et meget bredt flertal her i Folketinget.

Det har været sådan, at mulighederne for boligministeren – altså min forgænger – for at ændre på det ikke har været til stede; der skulle lovgivning til. Så det er også noget af det, som Justitsministeriet har peget på: at det er nødvendigt med lovgivning.

Det er nu også meget rart, synes jeg, at være på den sikre side og ikke bruge måske nogle – hvis der skulle være nogen sådanne – upræcise

formuleringer til at lægge et helt andet fordelingsprincip til grund end det, som partierne omkring byfornyelsesloven har været optaget af på det tidspunkt.

Men det her er jo så et eksempel på, at politikere også kan tage fejl. Det er i og for sig ikke nogen skam, når man er et menneske, og politikere er også en slags mennesker. Og der er sådan set ikke andet at sige, end at hvis det ikke virker, det, vi har gjort – og det virkede ikke så godt, som vi ønskede – så laver vi det om igen. Så får vi det også klargjort og tydeliggjort ordentligt og fornuftigt ved en folketingsbehandling. Det synes jeg faktisk er en fair måde.

Jeg vil godt se meget positivt på dette med tidsfristerne, som Venstres ordfører var inde på: Kan man gøre noget, så beboerne, som jo er en vigtig aktør i hele byfornyelsesprocessen, kan få lidt mere tid i forhold til kommunernes retningslinjer om, hvornår de skal melde tilbage, medvirker jeg meget gerne til det.

Der kan være nogle begrænsninger i forhold til, hvornår finansloven bliver vedtaget, hvornår de kommunale budgetter bliver vedtaget; men lad os prøve at kigge på, om perioden til beboerne ikke kan blive noget længere end det, der er lagt op til i lovforslaget. Det vil jeg i hvert fald være parat til at kigge på.

Så har der også været kommentarer i forhold til det her med decentraliseringen, eller rettere sagt den mulighed, der ligger i loven, for, at kommunalbestyrelsen, hvis den beslutter sig for det, selv kan anlægge nogle kriterier, som er først til mølle. Om det skal være en mulighed, eller det ikke skal være en mulighed, er jo også en drøftelse, som udvalget må tage.

Personlig synes jeg – og det er også det, der har været baggrunden for lovforslaget her – at vi gerne vil bestemme meget her i Folketinget. Og engang imellem vil vi gerne bestemme så meget, at kommunerne synes, de får for snævre rammer til at træffe nogle beslutninger, som de måske i nogle konkrete situationer synes er de bedste. Altså eksempelvis: Hvis der er tre lige gode projekter i en kommune, kan kommunen jo godt have en fordel i at sige: Dem, der kommer først, de får; det kan være enkelt set ud fra sådan en kommunal synsvinkel. Så spørgsmålet er, om vi alligevel ikke skal lade det kommunale selvforvaltningsprincip og demokrati råde her.

Jeg vil umiddelbart tro, at mange kommuner ville sørge for at tænke meget igennem, så de ikke kommer til at stå i en situation i kommu-